

τροφιά που θέλω. Μόλις άποκοιμηθῆ θά τόν σκοτώσω και έπειτα θά σκοτωθῶ κι' εγώ. Μά τι έχεις; Φοβήθηκες;

«Ο Βλαδίμηρος Πέτροβιτς έποκώθηκε και την άρπαξε άπ' τὸ χέρι. Μία ιδέα ειχε λάμψει σάν άστρακι σὸ μυαλό του :

«Αν εμαι εγώ ὁ σύντροφος που ζητει ; Μὲ άραια παρέα έμπλεξα. Α' άχι, πρέπει να φύγω άμέσως άπ' εδῶ μέσα. Μά άχι, μά άχι, βλέπω άνοιχο». Και ὁ Πέτροβιτς έπανελάβε ένδομῶχος πολλές φορές την λέξι άνοιχο, δίχως να ξέρη τὸ γιατί.

— Μά γιατί διάβολε θά σέ σκοτώνα εσένα; ειπε ἡ Πολωνέζα, γελώντας. Τι βλάκας που εσαι ! Θά μποροῦσα να σκοτώσω κανέναν πρόστυχο άνδρα, αντιπαθητικό, άχι όμως εσένα που εσαι τόσο καλός ! Τι βλάκας που εσαι, καθμένε ! Ζαναίπε και τὸν έτραβήξε έλαφρά. «Όταν ὁ Βλαδίμηρος Πέτροβιτς υπεχώρησε, κυττάζοντάς την με τρόμο σὰ μάτια, τὸν έπιασε τὸ χέρι και σφίχθηκε με τρυφερότητα άπάνω του. Ένας βόστυχος της έπεσε στὸν ώμο του και τὸ γλυκό αὐτὸ χᾶδι καθυσῆχασε τὸ νέο. Κατόπιν, ὅπως και σὸ δρόμο, ποδάνθῃ τὸν εαυτὸν του ὑποχειρίον μιας άγνώστου δυνάμεως :

«Φυσικά ὁ φόβος εινε γέλιο. Μία χαρτορίχτρα μου ειπε ὅτι δὲν πρέπει να φοβάμαι παρά μόνον την θάλασσα», εοκέφη, και έπειτα ἀπὸ λίγο, σχεδὸν μεγαλοφώνως και σάν γιά τὸ δικαιολογήθῃ σὲ κάποιον, έπρόσθεσε : «Άλλωστε δὲν έχω καμμίαν ὄρεξι τὰ πεθάνω τόσο νέος», ένῶ συγχρόνως την έφίλησε θερμά...

— «Ήθελα να σκοτωθῶ σήμερα, έπιθύηρισε με την κροτάλλινη φωνή της ἡ γυναίκα και ειχε άποφασίσει ὅτι ὁ πρώτος που θά συναντιῶσα ὃ' άπέθνησε μαζί μου. Αλλ' ὁ πρώτος αὐτὸς ήσουν εσύ, και να γιατί άπεφάσισα να σκοτωθῶ αὐτίο, σὲ μιά βδομάδα... Πάλιν φοβάσαι ; Βλάκας που εσαι τέλος πάντων ! Μ' αν ήθελα να πεθάνω μαζί σου, θά σὸ δλεγα άπὸ πρὶν, κακομοίρη μου ; Δός μου τὸ χέρι σου... Έκεινος εοάληξε τὸ κεφάλι του. «Εινε κοιταμάρα! ειπε και άρχισε να την χαιδέη. Ύστερα ἀπὸ λίγο τὸν έπιασε μιά νάρχη γλυκειά. Τὸ μυαλό του εθάμνησε σιγά-σιγά ένῶ εοκέπετο τὰ πὸ εὐχάριστα πράγματα, έσφιγγε τρυφερά τὸ χέρι της Ζόσιας.

«Όταν ὁ Βλαδίμηρος Πέτροβιτς άποκοιμηθῆ, ἡ Ζόσια σπκώθηκε έλαφρά ἀπὸ τὸν καναπέ και άρχισε γυμνοποδη να βηματίη σὸ δωματιο... Προσπαθούσα να γλυστρά σιωπηλά πάνω σὸ χάλι, εκτίταζε συχνά τὸν Βλαδίμηρο γιά να ιδῆ εάν κοιμόταν. Τὸ πρόσωπό της ήτο συννεπασμένο και τὸ φᾶς εορίχγε μιά σκληρή λάμψη επάνω του. Στάθηκε λίγες στιγμές ὀρθή κοντά στὸν

Βλαδίμηρο Πέτροβιτς. Στὸ βάθος τοῦ μισοανοιγμένου του στόματος έλαμπε ένα δόντι χρυσοῦ.

Έγύρισε, έπλησίασε στὸν καναπέ, ὅπου εὐρίσκειτο τὸ τσαντάκι της και έβγαλε ἀπὸ μέσα ένα μικροσκοπικό ρεβόλβερ. «Όσάν ήπνωτισμένη, τὸ εοφίξε δυνατά μέ' σὸ χέρι της και έπλησίασε τὸν Βλαδίμηρο Πέτροβιτς. Οἱ βόστρυχοι της εκινήθησαν επάνω στή ὀχι της και εγλάστρησαν κατά μήκος τῶν μηρῶν της δταν εοκυψε γιά ν' άκουμηθῃ τὸ ρεβόλβερ σὸ μέτωπό του. Την στιγμήν εκείνη, ὁ νέος εζήπνησε, εζ ένιστικου ίσως... Αλλά χωρίς να καταλάβῃ τι συνέβαινε, ὅλος άκόμη εὐρισκόμενος στὸν μαγικό κόσμο ένὸς εὐχάριστου άνείρου, της χαμογέλασε, κατόπιν, τεντώνοντας τὰ μέλη του, της ειπε με φωνή τρυφερή σάν να ήταν γυναίκα του :

— Ζόσια...
Δὲν άκουσε τὸν κρότο της εκπυροσκορήσεως... Στὸ κορινθῶ, αντίχρησαν εὐθὺς βήματα. Α'ρωρωποι έβγαλαν φωνές. Αρχισαν να χτυποῦν με γρονθοκοπήματα την πόρτα. Ἡ Ζόσια άνεοήκωσε βιαστικά τὸ χέρι τοῦ Βλαδίμηρου Πέτροβιτς, τὸ άγκάλιασε και ειπε :

— Θά ζαναϊδῶσῃμε άμέσως, άγαπημένε μου.
Και ένῶ εκτυποῦσαν και ἡ πόρτα εορίζε ὑπὸ την πίεσιν τῶν άνθρώπων που ειχαν συρρέσει γιά να ιδοῦν τι συνέβαινε, έπλησίασε τὸ παράθυρο και τὸ άνοιξε. Ὁ δροσερὸς ὀπαινὸς άέρας της χτύπησε τὸ πρόσωπο. Τὰ άστρα έλαμπαν άδύνατα στὸν οὐρανό. Ἡκούετο ὁ άδύρατος θόρυβος τοῦ δρόμου...
Ἡ Ζόσια έκανε ένα κίνημα άποχαιρετισμοῦ, εοτήριξε την κοιλιὰ της σὸ παράθυρο και έβγαλε την κάρνη του περιστεροῦ σὸ στόμα της. Μετὰ μιά στιγμή, τὰ χέρια της κατέπεσαν, κρεμάμενα επάνω ἀπὸ τὸ δρόμο ὡσάν σὲ προσοχή...
Επάνω στή γᾶχη της εφορκίασαν άδύνατα οἱ βαρείες της πλεξούδες.

Μετφρ. Κ. Παράσχου

ΖΗΤΟΥΜΕΝ ν' αγοράσωμεν εις καλήν τιμήν τόμους τοῦ «Ραμπαγά», τοῦ «Μη Χάνεσαι», τοῦ «Αστρον», τῶν εφημερίδων «Ακρόπολις» και «Αστρ», τοῦ «Παλπαθρόπου» και οίανδήποτε άλλων περιοδικῶν και εφημερίδων.

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

Ο ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΜΑΝΖΑΝΑΡΕΣ

Στην Εύρώπη ακόμη δὲν έπαυσαν τὰ σχόλια, και τὰ κρίσεις γιά τὸ ζήτημα τῶν γυναικείων φουστανιῶν, που εγεννήθη εις τὰς Αθήνας.

Ένα Αγγλικὸ περιοδικὸ εκ της άφορμῆς αὐτῆς άναφέρει διάφορα παραδείγματα μεταξὺ τῶν ὁποίων πρωτεύουσα θέσιν, έχει τὸ γεφύρι τοῦ Μανζαναρές ένὸς ξεροποτάμου της Ἰσπανίας, που τῶσον θόρυβο έκαμε στὸν καιρὸ του, ὡστε να τὸ παραλάβῃ και ἡ διεθνῆς σάτυρα.

Ἡ Μανζαναρές αὐτὸς εινε ένα ποτάμι, κοντὰ εις την Μαδριτην, κυρομοιῶδες γιά την λειψυδρίαν του.

Φίλιππος ὁ Β' βασιλεὺς της Ἰσπανίας, γιά να φραγῆ, ίσως ὅτι κατι κάνει και αὐτὸς στὸν τόπο του, και μὴν έχοντας τι άλλο σοβαρὸ να κάνει, διέταξε και κατασκεύασαν στὸ ξεροπόταμο αὐτὸ, μιά μεγαλοπρεπεστάτη... γέφυρα, την λεγομένην σήμερα, γέφυρα της Σεγοβίας, έργον τοῦ διασημοῦ δὸν Ζουάν Ερρερα, κατά βασιλικήν επιθυμίαν.

Ὁ φτωχὸς και πάντα σχεδὸν ξηρὸς Μανζαναρές ήταν πάντοτε άντικείμενον σκαμμάτων και εὐφυρολογιῶν τῶν κατοίκων της Μαδριτης, φαντασθήτε λοιπὸν τι έγεινε, μετὰ τὸ φτιάσιμο της... τεραστίας ζεύξέας του...

Ἡ γέφυρα δυσανάλογος, γιά τὸν μικρὸ και άνυδρο ποταμό, έκαμε γενικῶς καμική την ύπαρξί του τῶσον αὐτοῦ, ὅσον και εκείνων που τὸν εγεφύρωσαν και ένέπνευσε κάθε σασυρογράφο ἀπὸ τὸν κοινὸ μαρτάχο τοῦ λαοῦ, μέχρι τοῦ Δουμὰ υιοῦ.

Αφοῦ και βιβλίο Ἰταλιστί, γραφέν ὑπὸ τοῦ Σικελιώτου Βαρόβρο Πογγέρο, εγράφη διά τὸν ποταμὸν αὐτόν, που έτσι έγεινε περὶ ένδοξος ἀπὸ πολλοὺς μεγάλους άνδρας της Ἑλλάδος.

Μεταφῶρομεν, χάριν τῶν άναγνωστῶν τοῦ «Μπουκέτου» μερικὰ ἀπὸ αὐτά.

Οἱ κάτοικοι της Μαδριτης, συνείδηζαν πάντα, να λένε :

— «Ἡ γέφυρα αὐτή, περιμένει τὸν... ποταμόν, ὅπως οἱ Ἰουδαῖοι τὸν Μεσοιαν».

Κάποιος ἀπὸ τοὺς ξένους πρεσβετῆς, τοῦ ὁποίου ζητήθηκε ἡ γνώμη, γιά τὸ έργον τοῦ Ερρερα, τὰ μεγαλοπρέπεια της γεφύρας, δηλαδή, ἀπήνησε :

— Τὸ ποτάμι χρειάζεται περισσότερο... νερὸ και ὀλιγότερη γέφυρα.

Ὁ Μέγας Λοπεξ δὲ Βέγα, ειπε στους κατοίκους της Μαδριτης :

— «Ἡ πωλήσατε την γέφυράν σας, ἡ αγοράσατε ένα ποταμόν».

Ένας Γερμανὸς λογογράφος εγραψεν ὅτι προτιμάει τὸν ποταμὸν αὐτόν, ἀπὸ κάθε άλλον γιάτι αὐτόν τὸν περνάει, καθήμενος μέσα σ' ένα... άμάξι.

Ὁ Πρέσβυς της Ὀλλανδίας στή Μαδριτη, ειπε σὲ άνταποκροτῆ εφημερίδος της πατρίδος του, ὅτι :

— Μεγαλείτερο εινε τὸ μήκος τοῦ ὀνόματος Μανζαναρές παρά τὸ... πλάτος τοῦ ποταμοῦ.

Ὁ Ἰσπανὸς ποιητής Γκόγκορας, λέγει σὲ μιά στροφή τῶν ποιημάτων του.

— Γιατι αὐξάνεις και ελαττοῦσαι αἰφνιδίως ;
Γιατι χθὲς μόλις σὲ δέκχονιν,
και σήμερα εσαι τόσο δερμτικὸς ;

Και ἀπαντᾷ ὁ ποταμὸς :

— Χθὲς μ' έπιεν κάποιος γαίδαρος
σήμερα δὲ μέ

Έννοεῖται τὸ ὑπόλοιπον. ***

Και άλλος Ἰσπανὸς ποιητής ὁ Τίρσο δὲ Μόλινα, λέγει πρὸς τὸν Μανζαναρές :

Καθὼς ἡ Ἀλκάλια και ἡ Σαλαμάγκα και σύ,
αν δὲν εσαι Πανεπιστήμιον,
εχεις διακοπὰς τὸ θέρος
και Curso (μαθήματα, ἀλλὰ στὰ Ἰσπανικὰ σπμαίνει και ρεῖ-
μα) τὸν χειμῶνα !

Επίσης και ὁ Ἀλέξανδρος Δουμάς, ὅταν με τὸν πατέρα του και άλλους φίλους περιόδευαν την Ἰσπανίαν, έπιγε να ιδῆ τὸ... ὄνομαστὸ ποτάμι και τὸ μεγαλοπρεπὲς γεφύρι του, εκεί δίψασε και κάλεσε ένα ὑδροπῶλην και ήπιε λίγο νερὸ.

Αμα ήπιε, έδωσε πάλι τὸ σταμνάκι τοῦ νεροῦ στὸν νεροπουλητῆ, τὸν επλήρωσε γιά ὀλόκληρο την ὕδρια και τοῦ ειπε :

— Ρίξε τὸ ρεστο στὸν Μανζαναρές, θά εὐχαριστηθῆ πολὺ... Ὁά ξεδιψάση !.

Και τὸ φινάλε ;
«Οτι δὲν παίζουν μόνον «τὰ παιδιὰ» πάντοτε.

© Λόγιος

